

ätsed sa, et se Jumala nühtlusse sū on.
— Jumala nühtlusse on, innimeste
kätk, suur weikse surreminne, suur poud,
liig vähm, rahhe, ussid orrasse, liig kütin
survöisel aial, taeva mürristaminne, maa
värriseminne, ja sesugused asjad. —
Minna ollen nüüd kūl ühhe kauni wahhet
ain woodral maal olnud: Kas wahhest seb
wahhe aial, nisuggusist Jumala nüht-
lusist teie küllas on kuulda olnud?

Küllakubjas. Ei Jumalat tannatud
seest olle kuulud.

Josep. Kas weiste surreminne on
olnud?

Küllakubjas. Küllap sedda saggedas-
tegi on olnud?

Josep. Ma nāän ommete, et teil kau-
nis farri vālsjas käib. Kust teie need lo-
jusseid jālle saite?

Küllakubjas. Muist oleme kastva-
kuid, muist märsast sanud. Siiski on
monni-

monnikane tallomies wee!, kui ei ole hār-
ga eggaga lehma.

Josep. Agga kui teie isse joudsite kas-
matada, ja kui teile moisast lojussi añneti,
eggaga siis ommeti keik weiksed vwind jurnud
olla!

Küllakubjas. Jummal hoia, eggaga
nad keik ei jurnud: monnel wahhest surri
üks ehit teine, monnel jäi ellama, kes õiget
hoolt lejusse eest piddas.

Josep. Kui se nenda on, siis ei vooi
sedda mitte weikse-surremissiefs nimetas-
da. Se on weikse-surreminne, kui surm
risub paris nāddalas keiges ihelkern ja-
ja, et ei já sorka ellusse: se on Jumala
nuhtlus. Kui wahhest üks ehit teine tojis
surreb; siis on se üks lugan, mis kiges
mailmas leitaksie. Pealegi kui kopsotõbbi
ühhe külla farja sattub, ja mõndagi talko-
meest paljaks teeb, siis ei olle se Jumala
nuhtlus, waid innimesse hõletusse ju. —